

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **J. K.**, zast. Mgr. Ondřejem Líbalem, advokátem se sídlem Kostelní 172, Štětí, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje**, se sídlem Na Spravedlnosti 2516, Pardubice, proti příkazu žalované ze dne 17. 11. 2019, č. j. KRPE-89778-2/PŘ-2019-170040, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 20. 1. 2020, č. j. 50 A 1/2020 – 14,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se dne 17. 11. 2019 dopustil v napadeném usnesení blíže specifikovaného přestupku (body 1. a 2.), když překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy mimo obec o 28 km/hod. Příkazem vydaným na místě č. j. KRPE-89778-2/PŘ-2019-170040 mu byla uložena pokuta ve výši 1.000 Kč. Proti tomuto příkazu podal dne 15. 1. 2020 žalobu, kterou Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích odmítl, neboť příkazový blok, který byl vydán se souhlasem žalobce, není přezkoumatelný správními soudy.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá usnesení krajského soudu kasační stížností, ve které uvádí jedinou námitku – odmítnutí žaloby považuje za nezákonné a protiústavní.

[3] Dle názoru stěžovatele postupoval krajský soud formalisticky, což vyústí v porušení práva na spravedlivý proces. Rozhodnutí o přestupku totiž zasahuje do základního práva na ochranu majetku, a proto nemůže být vyloučené ze soudního přezkumu.

[4] Stěžovatel odkazuje na zrušení ustanovení zákona o přestupcích [zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“)] Ústavním soudem v roce 2001, které vylučovalo ze soudního přezkumu rozhodnutí o přestupku, za který nebylo možné uložit pokutu vyšší než 2 000 Kč nebo zákaz činnosti. Ústavní soud totiž shledal, že tato výlučka z přezkumu je v rozporu s čl. 1, čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně základních práv a lidských svobod a čl. 1 a 4 Ústavy.

[5] Z toho stěžovatel v kasační stížnosti dovozuje, že ačkoliv příkazový blok podepsal, toto vyjádření souhlasu nemůže anulovat jeho právo na soudní přezkum věci nezávislým soudem. Na místě se totiž rozhodoval pouze podle aktuálních informací, ve stresu a časové tísní, a na základě informací, které mu sdělili policisté, a které nemusely být zcela pravdivé a úplné. Jelikož neexistuje náprava vadného rozhodnutí prostřednictvím opravných prostředků ve správním řízení, musí existovat ochrana poskytovaná správními soudy.

[6] Stěžovatel tak navrhuje, aby napadené usnesení bylo zrušeno.

[7] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.). Poté přistoupil k přezkumu usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že přezkoumává především rozhodnutí a postup krajského soudu, stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu (srov. např. rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016 - 38, odst. [12], nebo ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 - 351, bod 140.). Zároveň platí, že kvalita kasační stížnosti předurčuje kvalitu jejího vypořádání soudem, který není povinen ani oprávněn za stěžovatele domýšlet další argumenty a vyhledávat na jejím místě možné vady napadeného soudního rozhodnutí, není-li k jejich přezkumu vázán z úřední povinnosti (viz např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, bod 32.).

[11] V podané kasační stížnosti je pouze v obecné rovině namítáno, že nemožnost soudního přezkumu v případě vyřešení přestupku příkazem na místě je v rozporu se stěžovatelovým právem na spravedlivý proces. Již však nepřekládá konkrétní polemiku s extenzivní judikaturou Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, kterou krajský soud v napadeném usnesení cituje (body 10. až 12.)

pokračování

[12] Odkaz na nálezn Ústavního soudu ze dne 17. 1. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 9/2000, je v tomto případě nepřiléhavý. Tam přezkoumávaná zákonná úprava se týkala soudního přezkumu rozhodnutí o přestupku a nikoliv rozhodnutí vydaného v blokovém (nyní příkazním) řízení. Rozhodnutí o přestupku je výsledkem správního řízení, ve kterém obviněný z přestupku z nějakého důvodu nesouhlasí se spácháním konkrétního přestupku, ze kterého je obviněn. V takovém případě musí být přestupci umožněn soudní přezkum, jak uvedl Ústavní soud i stěžovatel.

[13] Od toho je však nutné odlišit projednání přestupku v blokovém (příkazním) řízení, neboť jde o zvláštní druh vyřízení věci. Základní podmínkou projednání přestupku tímto způsobem je souhlas přestupce se zjištěným stavem věci, s právní kvalifikací skutku, s uložením pokuty a její výší [§ 91 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“)]. Díky tomuto specifiku je vyloučení soudního přezkumu v souladu s požadavky vyplývajícími z Listiny základních práv i svobod a Evropské úmluvy o ochraně základních práv a lidských svobod. To aproboval i Ústavní soud (srov. usnesení ÚS ze dne 10. 9. 2019, sp. zn. III.ÚS 2622/19, bod 15., které citoval již krajský soud v bodě 11.).

[14] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že v projednávaném případě neshledal důvody se od své existující judikatury odchýlit a se závěrem krajského soudu o nepřipustnosti žaloby souhlasí. Z judikatury k (již zrušenému) přestupkovému zákonu ohledně blokového řízení, která je aplikovatelná i na příkazní řízení podle zákona o odpovědnosti za přestupky, platí, že přímé napadení příkazového bloku žalobou ke správnímu soudu není možné. Jediný způsob, jak se úspěšně domoci zrušení příkazového bloku, je prostřednictvím žádosti o obnovu řízení, a to pouze pokud dotčená osoba tvrdí, že nesouhlasila s uložením pokuty v příkazním řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 5. 2019, č. j. 8 As 92/2019 - 32, odst. [10], a judikaturu tam citovanou). Námitka stěžovatele tak není důvodná. V podrobnostech Nejvyšší správní soud odkazuje na odůvodnění napadeného usnesení a tam uvedenou judikaturu (zejména body 10. až 12.).

[15] Nad rámec uvedeného kasační soud uvádí, že stěžovatel udělení svého souhlasu v podané žalobě nerozporuje. Jeho námitky se zabývají pouze nesprávným postupem policistů (nepředložení kamerového záznamu s naměřenou rychlostí vozidla, nepředložení protokolu o kalibraci přístroje, nepředložení osvědčení o proškolení obsluhující osoby, nemožnost se vyjádřit, a že stěžovatel jel jako poslední v koloně vozidel). Takové námitky ovšem nemohou být úspěšné (ani v rámci žádosti o obnovu řízení), neboť jimi stěžovatel nerozporuje udělení souhlasu s projednáním přestupku v příkazním řízení. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 - 65 (č. 2838/2013 Sb. NSS): „*povaha blokového řízení tedy vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně [...] zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení a namítala, že přestupek nebyl spolehlivě zjištěn [...]. Naopak s ohledem na zásadu vigilantibus iura (necht' si každý stráží svá práva) je nutné vycházet z toho, že obviněný z přestupku se souhlasem s uložením pokuty v blokovém řízení dobrovolně vzdal důkladnějšího zjišťování skutkového stavu věci v rámci běžného řízení o přestupku“ (bod 32.).*

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlídnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. listopadu 2021

JUDr. Radan Malík
předseda senátu